

Telegraful

Organ național-bisericesc

2 ex. (Of.)

Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei
luni 120 Lei. — Pentru străinătate un an 900
Lei. — Pentru America 4 Dolari.
Ziarul apare Marțea și Vineria

Correspondențele

să se adreseze Redacției Telegraful Român
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori ne-
francate se refuză
Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiunilor:

un șir pe 6 Lei pentru odată, dacă se pu-
blică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației ziarului Te-
legraful Român, Sibiu, str. Mitropoliei 45

Nr. 3565/1932 Pres.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu arhi-
episcop al arhiepiscopiei orto-
doxe române de Alba-Iulia și Sibiu
și mitropolit al românilor orto-
docși din Ardeal, Bănat, Crișana
și Maramurăș.

*Iubitului cler și popor: Har și
milă dela Dumnezeu Tatăl și
dela Domnul nostru Isus Hristos*

*„De nu se va naște cineva
de sus, nu va putea vedea
împărăția lui Dumnezeu“.
Ioan 3, 3.*

Cu sufletele pline de evla-
vie primim, iubii mei fi su-
fletești, luminata sărbătoare a
Invierii Domnului și Mântui-
torului nostru Isus Hristos,
mulțumind lui Dumnezeu că
ne-a învrednicit să o ajungem
și în anul acesta și să o prăz-
nuim cu bucurie.

Ea ne aduce solia care
s'a desprins dela groapa cea
goală în dimineața Invierii —
solia de biruință a adevărului
asupra minciunii, a luminii
asupra întunecului, a vieții
asupra morții, — și covârșii
de credință cu care o primim,
simțemintele noastre se re-
varsă în cântarea: „Hristos a
înviat din morți, cu moartea
pe moarte călcând și celor
din mormânturi viață dăru-
indu-le“.

Chemări sfinte ne face
maica Biserica, întemeiată și
ea pe credința în Invierea
Domnului, în această marează
zi de praznic: „Să ne cură-
țim simțirile și să vedem pe
Hristos... Să ne luminăm cu
prăznuirea și unul pe altul să
îmbrățișăm. Să zicem: frați-
lor! și celor ce ne urăsc pe
noi; să iertăm toate pentru
Inviere!... Veniți să bem
beutură nouă... din izvorul
nesticăciunii, din Hristos...
Prăznuim omorârea morții,
sfarmarea iadului și începă-
tura altei vieți, veșnice... Că
din moarte la viață și de pe
pământ la cer Hristos Dum-
nezeu ne-a trecut pe noi...

*Paștile cele ce sfințesc pe toți
credincioșii“.*

Glasul pătrunzătoarelor
cântări cu cari preamărim
Invierea Domnului ne chiamă
astăzi la o viață nouă și ne
îndeamnă să o primim în
sufletele noastre deodată cu
Hristos-Domnul care a câști-
gat-o pentru noi prin jertfa
Sa de pe cruce și prin învie-
rea Sa cea de-a treia zi din
groapă. E viața „omului celui
nou“ despre care ne spune
sf. apostol Pavel că „după
Dumnezeu s'a zidit întru drep-
tate și întru sfințenia adevă-
rului“ (Efeseni 4, 22—24). E
viața cea trăită după voia lui
Dumnezeu, în care se desco-
păr adevăratele rosturi ale
traului nostru pe pământ. E
viața de fii împăcați cu Dum-
nezeu și moștenitori ai împă-
răției celei veșnice. E viața
clădită pe credință, pe iubire
și pe nădejde. E, în sfârșit,
viața de care are mai mare
nevoie omenirea de astăzi fră-
mântată de atâta zbucium, de
atâtea lupte și griji apăsătoare,
fără să poată ieși la un liman
mai bun.

Oare care să fie pricina
pentru care nu se poate să-
lăslui în lumea de astăzi o
viață mai bună? Va zice ci-
neva că astăzi nu se muncește
destul, de aceea nu se poate
îndrepta viața. Dar știm bine
că astăzi se muncește atât de
mult, încât roadele muncii
aproape n'au căutare și se
vând pe un preț de nimic. În
alte țări milioane de oameni
cu brațe vânjoase ar vrea să
lucreze și nu capătă lucru.
Într'adevăr timpului nostru
nu i se poate aduce învinui-
rea că nu vrea să muncească.
Dar va zice altul, că viața
nu-i bună fiindcă n'ar fi legi
și întocmiri bune în lume.
O, dar când și-au dat mai
multă trudă oamenii cu ju-
decată și parlamente întregi,
sfaturi de trimiși ai tuturor
țărilor și popoarelor, ca să
aducă legi, să facă rânduieli
bune și întocmiri folositoare,
ca în zilele noastre?! Când
au făcut bărbații învățați mai

multe născociri, care de care
mai minunată, ca tocmai
astăzi?! Înnoiri peste înnoiri
se pun la încercare în agri-
cultură, în școli, în comuni-
cație, în finanțe și pe toate
tărâmurile largi ale vieții
omenesti. Și cu toate acestea
carul unei vieți mai bune stă
împotmolit în tot felul de
greutăți și nu se poate urni
din loc. Trece an după an și
nădejile și așteptările noastre
că va sosi totuși o viață mai
bună, nu se împlinesc.

Oare care să fie cauza
acestei neputințe în care se
zbat, ca peștele pe mal, oa-
menii și popoarele zilelor no-
astre? Iubiții mei fi sufletești,
eu nu văd altă cauză decât
aceea, că oamenii cearcă să
înnoiască viața tot numai în
înfățișările și în întocmirile ei
cele din afară, dar nu se gân-
desc, ori se gândesc prea pu-
țin, să înnoiască și cele din-
lăuntru ale lor, să-și prime-
nească sufletele lor, să-și cu-
rătească simțirile, să-și în-
drepteze viața lor. Ei spală
tot numai cele din afară ale
blidului și paharului, iar cele
dinlăuntru ale lor le lasă
pline de necurătenie, de rău-
tăți, de păcate, de fărâdelegi,
de nedreptăți, de ură, de pizmă,
de hulă, cari fac viața rea și
o otrăvesc cu otrava lor. Este
doar limpede ca lumina soa-
relui că o viață mai bună
poate sosi în lume numai prin
oameni mai buni. Împărăția
lui Dumnezeu se poate co-
borî între oameni numai prin
fiii lui Dumnezeu. Unde
aceștia nu se arată, acolo în-
târzie împărăția lui Dumne-
zeu și viața cea bună.

Iată de ce chemarea spre
o viață nouă, care ni se face
prin glasul cântărilor biseri-
cești și prin atmosfera de săr-
bătoare a praznicului Invierii
Domnului, are o însemnătate
atât de profundă și o legătură
atât de strânsă cu nevoile
cele mai arzătoare ale zilelor
noastre. Iată de ce sunt atât
de prețioase și pentru noi cu-
vintele pe cari le-a trimis sf.

apostol Pavel Romanilor
„Dupăcum Hristos a înviat
din morți prin mărirea Tată-
lui, așa și noi întru înnoirea
vieții să umblăm“ (Romani
6, 4). Și pentru aceasta nu-i
destul să primim numai anu-
mite învățături și să facem
anumite fapte, ci trebuie ca în
însași ființa omului să se pe-
treacă o schimbare, trebuie
să se coboare o putere covâr-
șitoare asupra noastră și să
ne înnoiască. Aceasta ni-o
spune Mântuitorul în cuvintele
ce le-a rostit către Nicodim,
care venise noaptea să-l vadă:
„De nu se va naște cineva
de sus, nu va vedea împă-
răția lui Dumnezeu“ (Ioan 3,
3). Omul singur nu poate să
se mântuiască pe sine. Ori
cât de mult și prin orice
mijloace ar încerca acest lu-
cru. Viața cea nouă e o țâș-
nire de puteri dumnezeiești în
om. E o faptă a lui Dumne-
zeu. Un dar al Lui. Din izvo-
rul vieții trebuie să se coboare
și picătura de viață în stare
să înnoiască ființa omenească.
Deschizându-și vistierile bu-
nătății sale nemărginite, Dum-
nezeu se dăruiește pe sine
oamenilor. Căci numai iubi-
rea cea veșnică poate să
nască fii ai lui Dumnezeu și
numai prin „baia nașterii a
doua și a înnoirii Duhului
sfânt“ (Tit 3, 4—7) putem de-
veni moștenitori ai vieții celei
veșnice. Dar ceea ce putem și
trebuie să facem și noi oa-
menii, ca să ne mântuim,
este: să ne dorim după viața
cea nouă, să ne ținem sufle-
tele deschise pentru primirea
ei, să ne punem cu toată cu-
getarea și voința, cu toată
zestrea noastră religioasă-
morală, la dispoziția lui Dum-
nezeu și a darului său celui
sfințitor. Fără de aceasta nu
putem fi mântuiți. Dar vreau
să repețesc încă odată, că tot
răsadul nou din sufletul care
a primit pe Hristos, toată cre-
dința, toată iubirea arătată în
fapte, toată căința și îndrep-
tarea au răsărit din darul
dumnezeesc și au fost udate
cu sângele Mântuitorului. Nici

o clipă n'ar putea să dăinuiască dacă le-ar lipsi acel dar. Mai presus de toate minunile și prorociile stă această minune săvârșită de Duhul sfânt: Făptura cea nouă! Viața lui Hristos în om!

E o taină a credinții aceasta. Dar omul e dator să lucreze împreună cu darul dumnezeesc ca să dobândească viața cea nouă. Unul să rupă cu Mamona care-l stăpânește, altul să iasă de sub jugul beției, al treilea să se smulgă din mreja patimilor în care e prins, al patrulea să lapede minciuna și așa mai departe. Prin aceste chemări la luptă se apropie de conștiința noastră și ne atinge Duhul cel Sfânt, care vrea să ne înnoiască. De el să ascultați! Nașterea din părinții noștri a fost un dar pe care noi nu l-am putut dori, nici cere. Dar nașterea într-o făptură nouă, într-o fiică ai lui Hristos — aceasta nu se poate întâmpla fără dorința și voința noastră. Dacă tu nu o vorești, harului sfințitor și împărăției lui Dumnezeu i-ai închis drumul care duce în sufletul tău. Dacă tu te dorești după ea, i-ai deschis drumul. Toate celelalte sunt lucrul lui Dumnezeu. „Duhul unde voește suflă și glasul lui auzi, dar nu ști de unde vine și unde merge; așa este tot care este născut din Duhul” (Ioan 3, 8). Dumnezeu ne îmbie darul său în toată bună vremea. Și n'avem noi altă dorință, căreia să-i fie mai cu drag și mai din belșug făgăduită împlinirea, ca dorința fierbinte

după darul Duhului Sfânt. Pentru aceasta a venit în lume Hristos-Domnul. Prin patimile, prin moartea pe cruce și prin strălucita Sa înviere ne dă cheazășie, că ne împlinește dorința. Prin urmare la Mântuitorul și numai la El putem găsi viața cea nouă de care fiecare suflet are nevoie, de care țara și neamul nostru au nevoie, de care omenirea întreagă are astăzi nevoie.

Imi închei, iubirii mei, cuvântul de învățătură pe care Vi l-am dat cu părintească iubire în această zi de praznic a Învierii Domnului, sfătuindu-Vă să Vă deschideți larg sufletele Voastre ca să primiți pe Hristos cel înviat din morți pentru ca deodată cu darul și cu adevărul Lui să se sălășluiască înăuntrul Vostru viața cea nouă, viața cea bună, viața care singură merită acest nume. Hristos cu voi în toate zilele vieții Voastre.

Dorind ca aceste sărbători ale Sf. Paști să le petreceți cu sănătate și cu duhovnicească mulțumire și să le ajungeți într-o mulți ani, deodată cu arhieriasca Noastră binecuvântare, Vă trimit vestea cea bună a biruinței creștinești: *Hristos a înviat!*

Sibiu, din reședința Noastră arhiepiscopescă-mitropolitană, la sărbătorile Învierii Domnului din anul 1932

Al vostru al tuturor
de tot binele voitor:

[ss] **Nicolae,**
Arhiepiscop și Mitropolit.

Nr. 3441/932 Pres.

Circulară

către iubitul nostru cler și popor din de Dumnezeu păzita arhiepiscopie ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu, și mai vărtos către clerul și poporul din protopopia-tele Avrig, Făgăraș, Olt și Agnita

«Cât sânt de iubite lăcașurile Tale Doamne al puteților, Doarește și se sfârșește sufletul meu spre curțile Domnului».

Psalms 83, 1.

Cu mare bucurie vestim iubitului nostru cler și popor, că Prea milostivul Dumnezeu și osârdia jertfelnică a credincioșilor noștri din toate părțile țării ne-a ajutat să rezidim vechea biserică a Mănăstirii brâncovenești din Sâmbăta de sus și să durăm a doua oară locaș de închinare smerită Dumnezeului părinților noștri și razim puternic credinții și mântuirii sufletelor noastre.

Pelerinagiile din trecut la la acest sfânt locaș alcătuiesc o tradiție frumoasă și plăcută lui Dumnezeu, întrucât an de an în Vinerea «Izvorului Tămăduirii» din săptămâna luminată, credincioșii noștri în frunte cu duhovniceștii lor păstori purcedeau cu osârdie la acest loc sfințit și în taina lui își reculegeau sufletele.

Vrând să ducem mai departe această de roduri sufletești îmbelșugată tradiție, s'o adâncim și s'o lărgim, anul acesta la 6 Mai vom fi de față și Noi împreună cu întreg Consiliul nostru eparhial la pelerinajul dela Sfânta Mănăstire a cucernicului Voevod «Brâncoveanu Constantin, boier vechiu și Domn creștin». Într-o frățască unire a sufletelor vom aduce — cler și popor — cea mai caldă mulțumire Stăpânului vieții noastre, pentru toate binefacerile ce le-a vărsat asupra noastră, ajutându-ne să ne zidim țară nouă. Și împreună vom ruga pe Cel Prea Înalt să ne izbăvească de cumplitele încercări

ale vremii, povățuindu-ne strădaniile pe căile luminate ale vieții celei veșnice. Impreună ne vom ruga fierbinte, ca bunul Dumnezeu să întărească sfânta noastră biserică, cetatea nebiruită a sufletului nostru creștinesc și românesc și să o ferească de loviriile vrășmașilor necredincioși.

Clupele de reculegere din preajma sfântului locaș ne vor sporî credința și vârtutea, pe care întreagă o vom pune în slujba neamului nostru dreptcredincios și în slujba țării.

Pentru aceste binecuvântate pricini îndrumăm pe Prea Cucernicii noștri preoți să facă chemare calduroasă și plină de bucurie către toți credincioșii lor, bărbați și femei, tineri și bătrâni, ca venind în amintita zi de 6 Mai la praznicul sufletesc dela Sâmbăta de sus să bea cât mai mulți din izvorul tămăduirii, al rugăciunilor ce se vor înălța acolo spre slava lui Dumnezeu și spre mântuirea sufletelor. Ne vom bucura în chip deosebit văzând prezența la acest praznic a credincioșilor noștri închegați în alcătuirii religioase (Reuniunile de femei, Societatea «Sfântul Gheorghe», «Oastea Domnului», etc.) cu prapori și icoane și în frunte cu Prea Cucernicii lor preoți.

Chipul cum vor face închinătorii călătoria cucernică la sf. Mănăstire din Sâmbăta de sus (cu trenul, cu căruțele, călări, sau pe jos) îl vor oblici P. C. Preoți împreună cu Consiliile parohiale. Li se atrage însă deosebita luare aminte, că toți închinătorii vor trebui să fie la sf. Mănăstire în amintita zi a praznicului, dimineața la ceasurile nouă, când va începe sfânta slujbă. Tot P. C. Preoți le vor pune în vedere pelerinilor să se îngrijească de hrana trebuincioasă pentru acest drum de închinare și ne vor prezenta acolo listele cu numele tuturor închinătorilor de față, pentru a putea fi pomeniți la

FOISOARA

Symbolismul ouălor în Vechiul Testament

Deși despre ouă nu se face mențiune prea deasă în cărțile Sfintei Scripturi, totuși în symbolismul biblic ele ocupă loc de frunte. În Vechiul Testament se amintesc ouăle de struț și de viperă, și în genere se face înțelegere în scrisul biblic de ouăle de pasăre. De ouăle de găină nu se face caz în Vechiul Testament, probabil fiindcă găina nu era cunoscută poporului biblic. Mai târziu ouăle ocupă loc important în alimentația Evreilor, dovadă ne este Talmudul, care dedică pagini întregi (peste 60) unor chestiuni în legătură cu consumarea ouălor. Astfel, fiind vorba despre respectul repausului sabatic, se discută ori de oul produs în zi de sărbătoare se poate mânca sau ba.

Unii rabini susțin că oul ouat în zi de sabat se poate mânca, însă cel ouat într-o zi de sărbătoare căreia îi premerge o zi de sabat, nu poate fi consumat, fără a viola respectul repausului, întrucât oul s'a format în pântecul găinii tocmai în ziua premergătoare, deci în ziua de sabat, alții susțin contrariul. Pentru a se pune capăt discuțiilor, în jurul măruntărilor de felul acesta, s'a interzis apoi în genere consumarea ouălor.

Întâia indicație a Vechiului Testament despre ouă, o aflăm în capitolul XXII din a 5-a carte a lui Moise. Aici legiuitorul reglementează anumite datorii caritative ale individului. Pentru ca să îndulcească natura furioasă a cetățeanului din statul teocratic, prevede legiuitorul anumite precepte, cu scop de-a facilita calea spre aplicarea principiilor caritative: «De vei afla vre-un cuib de pasăre înaintea feții tale în cale, sau în vr-un copac, sau pe pământ cu pui sau cu ouă și muma

lor șezând peste pui sau peste ouă, să nu prinzi pre muma... ci pre muma s'o slobozi, ca să fie bine ție și să trăiești zile multe». Atari dispoziții, utile pentru om și animal, decretează multe Vechiul Testament. Astfel mă gândesc la Levitic XXII, 28, unde se interzice ca vaca și oaia să fie sacrificate în aceeași zi cu fătul lor. După Iob XXXIX, 14, struțul e un simbol al cruzimii din pricină că pasărea aceasta nu-și ia osteneala de-a pregăti un cuib pe seama ouălor ei, ci depune ouăle în uscăciunea nisipului din stepă și fuge, și le lasă în seama sorții, și «uită că piciorul le va risipi și fiarele câmpului le vor călca, nu i se face milă de fiii săi, ca și cum n'ar fi ai săi». Isaia ironizează pe Asirieni, cari se mândreau că prin înțelepciunea minții lor vor lua hotarele neamurilor, vor prăda puterea lor și vor clădi cetățile în care locuiesc, și toată lumea cu o mână o vor lua ca un cuib, și ca niște ouă părăsite le

vor ridica. Într-alt loc al cărții sale Isaia condamna atitudinea incorectă a poporului său, iar pentru a arăta că cuvântul și fapta lor sânt criminale, planurile dăunătoare, iar opera lor desertăciune, zice: «măniile lor sânt pline de sânge, ouă de aspidă au spart și pânză de paitanjen țes». Aspidă este o specie periculoasă de șarpe. Înțepătura acestuia este adesea mortală. Păcătoșii și necredincioșii se aseamănă de multeori cu aspidăle, în Vechiul Testament. Astfel compară și Isaia, conduita condamnată a păcătoșilor, cu oul de aspidă, care în cazul de față este simbolul răutății criminale.

Ieremia aseamănă omul, care strânge bunuri nedrepte, c'o potârniche care clocește ouă pe care nu le-a ouat. Soiul de potârniche care se întâlnește în regiunile Palestinei, depune multe ouă, însă foarte rar le și clocește pe acelea, pe de altă parte acest soi de pasăre clocește bucuroși

sfintele slujbe. Listele acestea se vor păstra ca documente istorice cu privire la cel dintâi pelerinaj la rezidita Mănăstire brâncovenească, pelerinaj făcut în anul al 1932 dela mântuirea neamului omenesc, iar dela izbăvirea națională a Ardealului și dela întregirea scumpei noastre patrii, al patrusprezecelea.

Sibiu, 22 April 1932.

Al vostru al tuturor
de tot binele voitor

Nicolae

arhiepiscop și mitropolit

Dogma Invierii

Ar fi interesante rezultatele unei anchete asupra credinței în învierea morților. Câți oameni cred astăzi în nemurire? S'ar constata mai ales marelui procent al oamenilor indiferenți, cari nu se întreabă și nu caută răspuns la întrebarea: Ce urmează după moarte? Această apatie religioasă se observă îndeosebi la clasa suprapusă...

Din nepăsarea tristă, îi este dat societății contemporane să tragă urâte concluzii practice, asupra moralității publice. Cine nu mai crede în înviere și este indiferent față de continuitatea vieții și după moarte, ușor face compromis cu orice faptă imorală. Cine nu mai are credință, nu mai are nici frână morală. Aceasta este logica și — lecția vieții noastre sociale.

Problema răspunderii este o problemă a invierii. În consecință, nu rigoarea legilor va aduce mult dorita sănătate morală a omenirii, deoarece observăm că pe măsură ce parlamentele fabrică mari cantități de legi, simțul moralității scade și împreună cu el și autoritatea și respectul legilor.

În fața acestei evoluții spre anarhie, dela sine se impune o

trezire și o întărire a sentimentului de răspundere nu din-afară, ci dinlăuntru-afară. Nu legiferări externe, ci conștiințe curate, — acestea vor face și mâinile curate.

Formarea unei superioare conștiințe a răspunderii, este condiționată de restabilirea dogmei invierii cu toate consecințele religioase și morale care decurg din ea. Dacă credința în înviere nu este în stare să pună stavilă pornirilor necinstite, toate legile cu tribunalele din lume nu mai au nici o putere de îmbunătățire a omului.

Dar nu cumva această dogmă este lipsită de temelia adevărului? Nu cumva este perimată, ca teoriile transformiste? Căci sânt oameni cari cugetă și grăesc și în felul acesta. Că adevărat noi vestim în lume «credințe deșarte» și nimic mai mult.

Se știe că în ultima convorbire dintre T. Edison și H. Ford, acest din urmă a întrebat: Care este cel mai mare adevăr pe care l-a descoperit celebrul inventator în ultimii cincizeci de ani ai vieții sale? Și Edison a răspuns: adevărul despre *nemurirea sufletului*. Un geniu de mărimea lui Edison, care a trăit peste optzeci de ani și a făcut descoperiri epocale în știință, mărturiște, că cea mai mare descoperire, a sa personală, este nemurirea sufletului. Și se spune, că nemuritorul savant, în ultimii ani ai vieții sale, perfect lucide până la sfârșit, lucra să descopere un aparat, care să arate și să dovedească ceea ce nu se poate vedea: existența personală a sufletului după moarte.

Deci nu un preot constată și se convinge de nemurire și înviere, ci un bărbat de știință proclamă și susține acest vechi adevăr.

Până în vremea noastră religia a vorbit de supraviețuirea sufletului nostru liber și nemuritor. Acum vine rândul științei ca ea să confirme ceea ce până acum proclama o credință universală.

Nu va trece mult timp, până când știința va abandona complet «erezile științifice» și va restabili prin puterea ei dogmele religiei, între care va lumina mai ales marea și mistica dogmă a invierii.

Dar, până atunci rămâne în grija și răspunderea învățăcelilor lui Isus, Învățătorul nostru, ca să facă să strălucească această dogmă în conștiința tuturor cu convingerea sfântă, că aiațuarea de dogma Sfintei Treimi și a divinității Mântuitorului, ea constituie dogma de bază a religiei creștine ortodoxe.

Ear, din prilejul Invierii Domnului, dorim din tot sufletul, ca această dogmă adâncă să nu rămână numai la temelia creștinismului, ci să devină principiul vieții noastre morale.

Pr. Il. V. Felea.

Guvernul și conducătorii politici ai sașilor

— Atitudinea lor. — Tot privilegiu! — Un indeseirabil. —

Directorul politic al ziarului *Neamul Românesc*, dl prof. N. Iorga, a atins de curând, în fruntea organului său (Nr. 91 din 18 April 1932), atitudinea partidului german și a foii lui oficiale, *Tageblatt*, din Sibiu.

În acest cuvânt se constată, că partidul dlui Hans Otto Roth, cu toate avantajile simțitoare ce și le-a rezervat față de guvern, n'a avut, în foaia oficială săsească dela Sibiu, «un cuvânt bun pentru nici unul din membrii cabinetului», deși sașii au fost «neconținți ajutați de câte ori au deschis gura». *Neamul Românesc* se întreabă prin urmare: «Ori pentru acest grup politic — al sașilor — ajunge ca să fii urât, să fii un guvern român?» Și spune, ca încheiere, că: «Germanii înțelepți au cuvântul».

Cei dintâi cari răspund, sânt

confrății dela *Tageblatt* a căror înțelepciune de critică «pozitivă și nepreocupată», cum și-o numesc, culminează în repetarea jălurilor de atâtea ori înalte, că — între altele — guvernul a redus în buget congrua preoților punând sarcini nouă comunităților bisericii săsești, — (când celelalte biserici supoartă aceleași sarcini, și în parte chiar mai grele!)... Și că — eternul cântec — *universitatea săsească* (un fel de rămășiță medievală), împreună cu *nedreptățile(?) reformei agrare* au rămas și sub guvernul dlui N. Iorga *nesoluționate și neispășite* («ungelöst und ungesühnt»), scrie *Tageblatt* din 21 April 1932; ear scrisul său, declară oficiosul sibian, oglindește opinia publică a poporului săsesc în formă cu mult *mai moderată*, decât e în realitate: (dacă ar fi așa, cu atât mai rău, pentru partid și popor).

Vedem însă din aceste afirmații o mentalitate incapabilă de modificare, la acești domni conducători. În virtutea cărei dreptăți se cer ajutoare nouă pentru bisericile săsești care, în comparație cu sărăcia numeroaselor parohii ortodoxe, sânt bine situate? În virtutea cărei dreptăți se cere un fel de restaurare a «*universității săsești*», cu «fundul regiului» și cu bunătățile lor pentru unii puțin, dar cu răutățile lor pentru alții cari sânt mulți?

Neamul Românesc a crezut, că șefii sașilor noștri și foaia lor sânt nemulțămii de guvernele românești, — ceea ce ni se pare greșit: sfera nemulțămirii conducătorilor acestora este ceva mai largă — și ea trebuie căutată în întreaga lor mentalitate din trecut și de astăzi.

Guvernul, în deosebi cel actual, *i-a ajutat*, «de câte ori și-au deschis gura». Oficiosul lor a răspuns așa, cum guvernul nu se așteptă, de sigur: ministerul este adecă poftit la «*ispășirea*» păcatelor săvârșite față de biserică și poporul săsesc!...

ouă străine. Dacă se întâmplă ca aceste ouă să producă pui, puii nefiind potârnică, vor părăsi mai târziu pe mama lor mașteră. Intocmai, se întâmplă și cu omul, care pe căi latu-ralnice acumulează proprietăți, dela semenii cei mai alabi ai săi: Deaceea cu dreptul zice Ieremia:

«Precum potârnică clocește ouă fără să scoată pui, așa cel ce adună averea sa cu nedreptate, la jumătatea zilelor lui o va pierde».

Sensul asemănării este: Cine strânge c'o mână vicleană, sărăcește.

Mai târziu oul închipue orice lucru bun. De exemplu la Luca XI, 11—12: «Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pâine, să-i dea o peatră?... Sau dacă cere un ou, să-i dea o scorpie?»

În tradiția creștină oul închipue desfătare, bucurie, veselie.

Prof. Nicolae Neaga.

Luminările pe morminte

În Sâmbăta Paștilor, — așa e datina în sat la noi din moși-strămoși — până nu mijesc zorile, căsuțele frumos spoite pentru sărbători se luminează discret. Un dangăt de clopot pornește plângător în văzduhul încă acoperit de întuneric, și sătenii, purtând în mâni luminițe sfioase de ceară, se îndreaptă pâlcuri-pâlcuri, prin aerul rece al nopții, spre bisericuța din deal.

E «Incunjuratul bisericii»... și slujba odată sfârșită, se împrăștie cu toții pe la morminte și aprind luminări la căpătâiul celor adormiți. Așa e datina. Așa ne-am pomenit.

Și acum stăruie încă în mintea mea amintirea acestei slujbe impresionante.

Și acum parecă simt senzația deșteptătoare a câtorva stropi de apă rece ce-mi alungau în grabă somnul de pe obrazii calzi de copil, și tot în grabă mare alergam atârnat de mână

mamii ca să nu întârziem dela o slujbă ce nu se mai poate vedea a doua oară într'un an.

Și acum, când anii au pus distanță între copilăria plină de soare și actualul cu nori și semne de furtună, fiorul tainic ce mă cutremura atunci se întoarce la mine cu aceeași putere de cutremur. Îl recunosc și.. mă las în neștiire pradă lui, vrând parcă să adoarmă mintea, să se aștearnă răgazul peste neastâmpărul semnelor de întrebare. Și... simt că descătușarea din văltoarea năvalnicei vieți cotidiene e deplină, e totală, e liberatoare.

Tot sbuciumul, cu care natura hrănește un suflet ce răscolește și caută alte zări cu altă lumină, rămâne departe; parc'ar fi al unei lumi din domeniul amintirilor.

În pălpăirea misterioasă a luminilor ce acum ard singurele pe mormintele earăși pustii, sufletul, reintors la simplitatea lui dintru 'nceput, cunoaște vraja cufundării în eternitate.

Sfioase, ca niște licurici într-o pădure de cruci, luminările poveștesc povești de lacrimi și suferințe celorce sălășluiesc departe de orice durere și întristare și suspin... Ele aprind cu anticipație, la căpătâiul lor, nădejdea invierii ce va birui odată moartea, risipind peste lume un soare nou și o nouă viață. Ele spun cetățenilor cerului că oamenii pământului sânt cu candelile gata de aprins, atunci când Salvatorul va ieși și pentru ei biruitor din groapa care nu i-a fost întru nimic mai caldă decât înghețul înfiorător al sălășului lor trupesc.

Pe-ici, pe colo, câte o lumină-rică, primită ca jertfa lui Abel, adoarme cu cei morți.

Ear zorile, încet și statornic, pătrund pe ulițe, împreunând lumina sfioaselor străji din cimitir cu lumina lor dulce.

Cerul împrăștie earăș stăpânirea luminii peste pământul odihnit de întunericul și liniștea nopții.

Cine conduce foaia, care zorește focul? — Ea e semnată de unul dintre luptătorii sași, ca «Hauptschriftleiter».

— Și cine e domnul?

— Înainte de război, și în decursul lui, a condus organul politic săsesc, în care a publicat articole *model de ostilitate* împotriva românilor din România veche și din Ardeal. Refugiat la Budapesta, și-a tipărit foaia sub ocrotirea arhișoviniștilor dela ziarul Pester Lloyd, cu acelaș fel de articole, și de aceeaș inteligență, combătând valahimea. După război, și după sprijinul acordat inițiativei — eșuate — a lui Iászi Oszkár la Arad, de a salva ceva din vechea Ungarie în paguba României, refugiatul dela Budapesta a trecut la foaia săsească din Brașov, ear mai anul trecut a revenit la cea din Sibiu. Ce fel de capital politic putea aduce dl Hauptschriftleiter acolo unde și-a redobândit terenul de lucrare?

În timpul guvernelor maghiare prea fusesse «bun patriot», — ear vechea mentalitate vedem că nu se modifică: redactorul șef dela Sibiu rămâne credincios firii și apucăturilor avute, predicând astăzi ceea ce predicase ieri, — cu atât mai vărtos, când țara noastră, îngăduitoare până la exagerare, nu l-a declarat — cum de mult o binemeritase — *de persoană indeseabilă*, care prin activitatea sa politică înăsprește raporturile dela popor la popor.

Cererile naționale, bisericești și școlare ale sașilor cu asemenea conducător, — care se vede că are autoritate și influență în mijlocul lor, — nu se pot adapta la nevoile țării românești.

Vor fi existând între «germanii înțelepți», — invitați de Neamul Românesc să-și spună cuvântul, — și fruntași de aceia cari mai țin să poarte vechiul atribut de «prudenți și circumspecți», rămâne de văzut.

Adresa conferenței episcopopești dela Cluj către ministrul de finanțe

Am amintit (în Nr. 26 din a. c.) despre conferența episcopatului ortodox din mitropolia Ardealului, ținută la Cluj, în 22 Martie 1932.

Cu acest prilej s'a alcătuit și o adresă către ministrul de finanțe, în chestiunea achitării urgente a salariilor preoțești.

A doua zi I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului a plecat la București și a prezentat domnului ministru de finanțe adresa episcopatului nostru.

Adresa este următoarea:

«*Avem onoare a Vă atrage din nou atenția asupra cumplitelor lipsuri în care se sbate preoțimea noastră din pricina întârzierii fără precedent cu care i se achită prea modestele ei salarii.*

În trecut, această preoțime își avea asigurată existența materială, modestă desigur, din dărnicia poporului credincios. Astăzi însă, poporul credincios este sărăcit și el — și n'criza cruntă în care se găsește nu mai contribuie aproape cu nimic la susținerea păstorilor săi duhovnicești. Din pricina aceasta preoții sânt avizați exclusiv la ajutorul material al statului.

Orl, acest ajutor nu-l primesc nici măcar cu o relativă regularitate. Credem că nu există nici o categorie de slujbași ai țării, cari să fie mai în urmă cu plata salariilor decât preoții.

Tratamentul vitreg de care e învrednicită preoțimea, este cu atât mai jignitor, cu cât acest tratament se aplică la cei mai conștiinți și mai devotați paznici și propoveditori ai bunei înțelegeri și al ordinii în viața obștească.

Îngrijorați de nenumăratele plângeri, pe cât de drepte, pe atât de impresionante, ce ne vin zilnic dela preoții noștri sugrumați de mizerie, Vă rugăm cu insistență, Domnule Ministru, să binevoiți a dispune achitarea cât mai neîntârziată a neînsemnatelor salarii

preoțești, dând astfel, acestor mo-dești și devotați slujitori al Bisericii și Statului românesc, puțința de a-și împlini superioara lor chemare în mijlocul poporului credincios.

Nădăjdăm că cuvântul nostru de îngrijorare va găsi în sufletul dvoastră înțelegător răsnetul cu-venit, iar preoțimea noastră va fi scoasă din zbuciumul cumplit în care se găsește și care nu poate fi decât spre paguba vlefii duhovnicești și sociale a neamului nostru».

Religia luminii

Paștile! Târziu, ca primăvara târzie a anului acestaia, dar pline de flori și de soarele lui Florar.

Se pare că natura însăși se asociază la prăznirea măritelor sărbători ale creștinătății, creindu-le o atmosferă ce completează prăznirea.

Întinderile albe de zăpadă, care strălucesc în razele soarelui palid de eară, nu tălmăcesc oare toată pacea și grația dela Crăciunul vestitor al înapărării Răscumpărătorului? Tot așa, zilele înnoirate și umede ale anul început de primăvară nu coboară în suflete odihna apăsătoare din preajma marilor primeniri, nu amintesc fiecarei muritor de simfonia durerii, de tragedia din săptămâna patimilor: pregătitoarea Răscumpărării? Și, în urmă, splendidul răsărit de soare de pe cerul credinței, superba renaștere și desfele-nire a arselor ogoare sufletești: Răscumpărarea însăși, vestită de un sol ceresc al Celui înviat, și atâtea simboale ale Învierii, nu se împletesc așa de potrivit cu farmecul naturii înviate, cu vraja soarelui de primăvară ce-și coboară căldura peste lume, deschizând mugurii și înveselind inimile? —

Preznic al biruinței și bucuriei, Învierea, în zilele noastre proslăvește îndeosebi triumful luminii.

Sărbătoarea Învierii, descrescând frunțile va pune, în local întristării, seninătatea ce aduce aminte de strălucirea ingerului de pe peatra mormântului.

Eată de ce, acam când slăvita Înviere toarnă lumină în lume, aflăm orilejul nimerit să punem, sub formă de întrebare, o afirmație eronată și des întâlnită la o seamă din detractorii creștinismului.

Este creștinismul o religie obscurantistă? Propovăduiește el întunericul?

Să lăsdăm să-l răspundă sărbătoarea Învierii.

Sf. Evanghelist Ioan, îndrăgostit de lumină, în care vede pe Hristos însuși, întrebuintează de nenumărate ori acest cuvânt în Evanghelia și epistolele sale. Înlățătoarele cuvinte din rândulata primei zile de Paști, decorează odată pentru totdeauna că: Hristos este lumina... și lumina aceasta este lumina cea adevărată care luminează pe tot omul ce vine în lume (Ioan 1. 9).

Despre lumină a mărturisit școala profeților. Lumina a vestit-o ascetul dela râul Iordan; lumina a fost petrecerea pe pământ a Celui ce era Lumina și curăție, care tot la lumină se reduce, respiră dintr-o viață trăită în învățătura lui Hristos-Lumina. Așa însă, cu tot dreptul putem spune că creștinismul e religia luminii, care luminează neîncetat în lume.

Că «obscurantismul», atribuit religiei creștine, a fost scos din fanatismul cu care poporul ține la el după ce și l-a însușit, aceasta e altă chestiune și, o nouă greșală pe răboj. E știut din istoria bisericii, că poporul dela sate a fost cel din urmă care a îmbrățișat creștinismul, primul prozelit al lui fiind orășenii, cari erau mai în drumul apostolilor și mai puțin anchilozăți în fanatismul religios.

Dar gândul nostru nu este să facem lecție de apologetică, ci doar niște palide considerațiuni asupra bogăției de dovezi palpabile care toate pledează pentru lumina ce se desprinde din însăși ființa creștinismului, «regeneratorul de totdeauna al popoarelor, descoperitor de idealuri și făuritor de personalități».

Sărbătoarea Învierii, triumful luminii, am vrea să cuprindă cu razele ei fiecare suflet; să ducă în toate conștiințele turburate alinaarea și solia biruitoarei lumini asupra întunericului;

Se face ziuă.

Un amurg și-o noapte ne mai despart încă... și cu zorile mai pline de-o strălucire sărbătorească în care parcă mișună noian de puteri nevăzute, ritm de tropare: «Hristos a în-lai din morți, cu moartea pre moarte călcând, și celor din mormânturi viață dăruindu-le... risipesc simfonia tăcerii de peste satul ce se trezește.

Cufundat în căutarea unor coarde înmărmurite pe care le vreau vibrând și dându-mi emoțiile de odinioară în toată măreția simplității lor, aștept, cu cutremur, un al doilea dangăt de clopot, în noaptea ce vine...

Și-o fărâșă de aducere aminte ce mă înfrățește earăș cu imperiul gândurilor din care mă voiam smuls pentru slăvită sărbătoare, îmi aduce pe aripile ei o ștearsă consolare, prinsă cu măiestrie de un cântăreț de pătimiri în niște cuvinte ca acestea:

— «Măne sânt Paștile, și-mi tre-

bue să văd doi ochi de țaran ca să pot citi în ei farmecul adânc al Învierii».

Sabin Sibianu.

Rugăciune

Redă-mi zămbirea, Doamne,
În sufletu-mi trudit,
Și 'nalță-mă din noapte,
De Tine ocrotit.

Cu mâna Ta de dar
Alină-mi suferința,
Împrăstie isplăta.
Ce-mi paște azi tînța.

Din ruga mea să fac
Un cântec ce nu moare,
Să-mi tremure pe buze
Și 'n strune de vioare.

Redă-mi zămbirea, Doamne,
În suflet schințuit,
Și 'nalță-mă din noapte,
De Tine ocrotit.

Nic. Nicoadă-Dobârceanu.

Sânt Paștile...

Învie firea... În covorul verde al câmpiilor răsare firicel lângă firicel din pulberea pământului desmorțită de sub înghețul iernei. Pustiul codrilor s'a topit deodată cu omătul, sub vraja frunzișului fraged, la suflul cald al primăverii. Văzduhul e plin de zbor și ciripit...

Totul, pe fața rotoveiului pământ, ne vorbește de viață nouă, pe care Tu, Doamne, ai dăruit-o lumii. Făptura întreagă își înalță imouri de laudă, preamărindu-ți numele sfânt.

Totul era mort în împărăția naturii Tale murețe. Totul ce e astăzi viu, a răsărit din mormântul iernei, la nouă viață, prin grația bunătății Tale.

Viața, marea taină, ce nu se fabrică nici în mașinile tehnice, nici în laboratoarele științei, își are izvorul în Tine singur, care însuș ești viața.

Omul, întunecat prin sine însuș, care încearcă să arunce asupra ființei

Tale vâul tăgădei, își dă mereu alte înfățișări. Te caută unde nu te va afla și unde nu te poate simți.

Dar teoriile cauzelor ultime de existență și viață se dărmă și se îngroapă; ear Tu, Doamne, rămâi acelaș început și aceeaș ultimă cauză a vieții, pretutindeni și pentru totdeauna.

După cum din sămânța îngropată răsare în fiecare primăvară nouă viață, tot așa răsare în primăvara venirei Tale din mormânt noua viață a celor credincioși.

Cugetele deșarte, teoriile îndrăznețe ale creerului omenesc, pier spulberate, rând pe rând, ca fumul în văzduh, rămânând Duhul Tău, purtat deasupra nimicniciei și deșertăciunii.

Noi vrem să fim, Doamne, așa cum ai spus pe munte: Săraci, blânzi, milostivi și prigonți pentru dreptate, ca să înviiăm la viață nouă și să-Ți vedem Împărăția!

Așa cugetăm, așa lucrăm: Întru

„Școala exegetică biblică din Antiohia”

Antiohia este, după cum ne informează Faptele Apostolilor cap. XI 26, localitatea unde pentru întâia dată discipolilor lui Isus Hristos li s'a dat numele de «Creștini», nume pe care îl poartă de atunci toți partizanii învăturii Mântuitorului; Antiohia este localitatea unde Dzeesul Pavel cu lege multe și frumoase roade ale misiionarismului său. De la început, Antiohienii sânt creștini de sinceră convingere, căci din mijlocul lor pleacă cele mai bogate daruri materiale pe seama creștinilor — ludei, amenințați prin foametea de sub cesarul Claudiu; în multiplele sinoade s'au desbătut aici nenumărate probleme de importanță pentru organizarea uniformă a bisericii ortodoxe; nu puțin contribuie la înălțarea acestei metropole Patriarhatul al 4-lea care-și are reședința în această cetate antică; dar printre cauzele hotărâtoare care au contribuit la prestigiul ecumenic al Antiohiei este fără nici un pic de îndoială «Școala-antioheană», vechiul centru de cultură ortodoxă.

Sub titlul «Școala exegetică biblică din Antiohia», Preotul Dr. Mihail Bulacu, docent universitar în București, actualizează chestiuni de importanță din trecutul falnicului focar cultural al orientului îndepărtat. Profesorul Bulacu a publicat între anii 1928—1930 studiile:

1. Școala catehetică patristică,
2. Voroava lui Simion Tesalonicianul,
3. Omilia exegetică biblică,
4. Lucrarea creștină socială în parohie, cari au avut un bun succes în lumea teologică. — Lucrarea de față concepută dintr'un punct de vedere independent este precedată de o lungă introducere de caracter polemic: Exegeza biblică nu se poate face *fără aprofundarea disciplinelor înrudite*, «cunoașterea limbilor în care s'au scris cărțile sfintei Scripturi, arheologia biblică, introducerea în Sf. Scriptură, istoria și teologia biblică sunt discipline, de care nu se poate dispensa exegetul». Deci nu orce

cititor poate să înțeleagă singur sf. Scriptură fără a avea o pregătire specială. Înțelesul cuprinsului Sf. Scripturi nu rezultă în mod automat, înlocuind precum nu poate cineva citi necunoscând încă literele alfabetului, iar maxima protestantă «Scriptura Scripturae interpretes» este deci eronată.

Adevărul revelat al Sfintei Scripturi nu poate fi decât unul, iar interpretarea făcută de orice cizmar, zidar, ori alt meseriaș nu poate avea aceeași însemnătate ca interpretarea Sfinților Părinți Vasile, Ioan Gură de aur, cum admite libertinajul exegetic al fracțiunilor protestante.

Canoanele ecumenice ale bisericii ortodoxe ținând seama de doctrina Sfinților Părinți rămân pietri de temelie la tâlcuirea Sfintei Scripturi.

Materialul părții principale și-l grupează autorul în 4 capitole:

- I. Geneza școalei biblice din Antiohia,
- II. Cunoștințele utilizate de exegeza antiohiană,
- III. Exegeza biblică antiohiană,
- IV. Urmările școalei biblice din Antiohia în domeniul exegetic.

Istoricul chestiunii prezintă într'adevăr un interes neobișnuit și merită să fie rezumat: Școala din Antiohia prinde putere de afirmare către sfârșitul veacului al treilea. Se deosebesc trei perioade în istoria școalei din Antiohia:

1. De la întemeiere până la 370 cu reprezentanții mai de seamă: Lucian, Eustatie, Meletie, Flavian, și Ciril din Ierusalim;
2. de la 370 (Diodor) la 450 (Theodoret) cu reprezentanții: Diodor, Evgherius, Ioan Hrisostom, Teodor al Antiohiei, Nestorie, Theodoret etc.;
3. de la 450 cu reprezentanții: Marcu, Nilus, Cassian, Proclu, Vasile etc.

Centrul de preocupare al acestei școli îl formează latura exegetică biblică. De aceea în prelegerile pe cari Sfântul Ioan Hrisostom le ținea neofitilor săi accentua într'una neîntrecută utilitate a citirii Sfintei Scripturi. «Socotindu-i în anotimpul primăverii lor sufletești, cobora cu ei împreună, după cum îi instruia în

chip intuitiv, în livada divină a Sfințelor Scripturi. Aci în boschetele așa de frumos împodobite ale acestui paradis, sufletul său și al discipolilor se animau de sentimentul curatei bucurii și mângăeri creștine. Despre această grădină a Scripturilor el spunea că se întinde din orient până în occident. Cu acest prilej Sf. Ioan îi îndemna să nu se mulțumească numai cu explicările făcute în cele câteva ore, ci fiecare mergând la sine acasă, să ia în mână mănunchiul Sfințelor Scripturi».

Un aderent a principiilor acestei școli a fost **Adrian** monahul, care are meritul de-a fi introdus în limbajul teologic expresia isagogie (ἐισαγωγή), iar **Lucian** este autorul unei revizuirii a Septuagintei. Ca izvoare auxiliare la interpretarea Sfintei Scripturi folosea școala antiohiană; arheologia biblică, istoria biblică și creștinească, tradiția, căci viața, moravurile poporului biblic, națiunile învecinate țării sfinte, geografia Palestinei, — sinoadele ecumenice sunt cunoștințe indispensabile exegezei biblice. Un principiu al școalei antiohene aplicat în exegeza biblică este: **moderațiunea**, prin care s'au înlăturat multe extreme și controverse în decursul timpului. În privința sensului, școala antiohiană apreciază sensul literal al Sfintei Scripturi: «astfel școala antiohiană are meritul de a afirma că *exegetul trebuie să caute a cerceta în primul rând sensul literal — istoric — gramatical în Sfânta Scriptură, și numai după aceea să interpreteze textul alegoric, acolo unde sensul alegoric există*». «Alegoria este întâlnită și ea la Antiohieni nu numai ca simplu trop, referindu-se deci numai la cuvintele izolate... ci și la o extindere mai mare de text» (63). Tropii îi întâlnim în mod abundent în lucrarea ἐισαγωγή... a lui Adrian. Deși Antiohienii apreciază sensul literal, nu exclud nici pe cel tipic (Adam tip al Mântuitorului). Contextul iarăși, este mult apreciat de exegeza școalei. De vreme ce ereticii uzează de regulă frânturi de texte, cu scop tendențios, Antiohienii țin totdeauna seamă la interpretarea unui vers de restul text-

tului și nu fac greșala botanistului, «care spre a-și instrui elevii asupra unui pom, în loc să-l ducă într-o grădină să vadă pomul întreg cum se înfățișează, le arată numai câte-o rămurică uscată și aceea lipsită de frunze» (75).

Fără îndoială au fost adepți ai școlii cari au căzut victimă direcțiunii extremiste către care au tins. Amintim pe Teodor de Mopsuestia, care în urma erorilor sale prin falsa interpretare a sfintei Scripturi (de ex. admitând interpretarea istorică a Cântării Cântărilor) a fost condamnat de sinodul dela 553 din Constantinopol. «Teodor aplică peste tot sensul literal sau istoric gramatical, chiar când era cazul de vorbirea figurată în Sf. Scripturi» (78).

Datorită metodei sănătoase, școala antiohiană a influențat mult scrisul ulterior, încât autori ca Kihnu o numesc cu tot dreptul «școala model».

Principiile exegetice ale școalei sânt aproape cele reclamate de cea mai proaspătă dintre Ermineuticele biblice. Aceste principii care au fost pavăză spirituală a bisericii în decursul timpului, mai ales astăzi trebuie reînviolate, pentru a ne fi zid de apărare a ortodoxiei în contra strălucirii temporale a Romei papiste și în contra fărmiturilor protestantismului apusean.

Cartea, vrednică de-o cât mai largă popularizare, poate fi o potrivită introducere la tâlcuirea pe românește a operelor marilor bărbați antiohieni.

Prof. N. Neaga.

Intr'o întâmpinare, — în chestiunea revenirii la unitate de credință, — ce ni-o trimite preotul greco-catolic Petru V. Șireagu, se afirmă că acest preot (și nu protopop), simțindu-se «calomniat» în articolul publicat despre persoana sa în foaia «Renășterea», — și în *resumat* reproduș și de noi, — a pornit proces de presă împotriva articolului. E liber să-l pornească; — dar nu putem satisface rugarea numitului preot de a-i publica întâmpinarea în întregime, din motivul că ea este ținută într'un ton care nu cadrează cu ceea ce urmărește numitul preot.

„Țara de peste veac”

— Un volum de poezii, datorit dlui NICHIFOR CRAINIC, a apărut în editura „Cartea Românească”, București, preț 50 lei. De vânzare la Librăria Arhidiecezană, Sibiu —

(=) Religia creștină devine, zi de zi, tot mai înadins o problemă a vremii. Scriitori de seamă și poeți sânt preocupați, în timpul mai nou, în lucrările lor, de realitatea ideilor creștinismului.

Ni s'a dat astfel să citim versuri și povestiri turnate într'o minunată formă despre viața și învățăturile Mântuitorului nostru Isus Hristos, despre sfinții părinți, despre atingerea cu dumnezeirea etc.

Nota adânc creștinească răsară și din volumele de poezii ale dlui Nichifor Crainic. Volumul său mai nou, «Țara de peste veac» va fi citit, de bunii noștri creștini, cu multă plăcere și cu mare folos sufletesc.

Nu este nimic tendențios, nimic banal, nimic exagerat în transfigurarea poetică a religiozității din scrisul acestui mare talent de poet creștin. Răsărit din pământul, în care am crescut cu toții, cei obidiți și prigoniți pentru dreptate, poetul izbutește să împrumute fiecărui vers expresia necesară într'o lumină nouă și surprinzătoare.

Celce se adâncește cât de cât în citirea acestui mănunchi de poezii, fie chiar un puțin credincios, va trebui să glăsească în sine: **Nu-i viață fără Dumnezeu.**

Citiți b. o. versurile despre țaria omului care ține piept tuturor izbirilor sorții și nu pierde nădejdea niciodată:

M'am împărțit prietenilor mei
In clipele de aur și de scrum,
Prin mine să-i îmbun și eu prin ei.
Și n' n' sus, pe drumul fără câpătai,
Prin colți de stâncă pașii mei călcără
Ș'avui ades prăpăstii sub călcăr.

Și trăsnetul mi-a doborât înalții
Stejari ai năzuinții,
Dar, din nădejdea mea, sbucniră alții.
In viață crezul meu e ca un stei*)
Or cât de greu ciocanul sorții cade,
Nu-l sfarmă, ci doar scapdră scânteii.
Când ce clădeam s'a dărâmat, am reclădit;
N'am izbutit ca Meșterul Manole,
Dar am zidit marea: eu am trăit.
De bezna ta, o moarte, nu mă tem,
Eu am trăit, —
Și știu că va să vii. Deci nu te chem.
Tu, paraclisierul năimii
Ce stânge candelabrele n' altare,
Când liturghia vieții s'a sfârșit,
Eu am trăit.

Ce este Omul Nou?

În «Fântânile trecutului» îi întâlnim următoarea figură plină de duh:
Fântâni la drumul vechi de țară,
Așezăminte strămoșești.
Ce adânciți lumini cerești
In apa clară;
Bătrâne danți din străbuni,
Mulțimea, veșnic crezătoare,
Vă soarbe apa făcătoare

*) Peatră.

De — minuni.
Ce brusc redeșteptat ecou
Mă uluie din când în când
Pe urma gloatelor de rând?
Sânt Omul Nou:
Mă nchin la sorți nerăsăriți,
Ear murgu-mi paște
Pe câmpii încă nenverziți.
Sub talpa-mi zac dușmanii striviți
Mai înainte de-a se naște.
Cuvântul meu e profeție:
Boltește nonul firmanent,
Vestind a treia Împărăție
Și al treilea Testament.
Pictez icoane noi — de sfinți
Ce vor să vie,
Izbesc în stâncile ferbinți
Ș' aștept — o nouă apă vie.
Dar arșița și praful gren
Cu jar m'adapă...
...Și-mi plec pe vechea voastră apă
Armura secolului meu.
Dar când din unda liniștită
Vreau chipul nou să mi-l adun,
Din fund, sub casca-mi oglindită,
Zâmbește galeș — un străbun.

Citiți și răspândiți ziarul
Telegraful Român

Cuvânt pentru năpăstuiți

Masacrul, deslănțuit în ultimul timp la Nistru, a dat acestui râu numele de *râu de sânge*.

Situația jalnică în care se găsesc românii din «Republica moldovenească», înființată cu scop de a arăta lumii «raiul» pământesc, i-a silit să încerce trecerea Nistrului la frați, cu riscul vieții.

Mărturiile acestor refugiați grăesc despre adevărata și cruda realitate din acel «rai».

Nistru nu mai desparte în ochii lumii două popoare; el desparte două lumi absolut deosebite: deoparte barbarie organizată și teroare în contra sentimentului religios, de alta o lume creștină gata de jertfă.

Misiunea indeplinită de Geo London (în o serie de articole în «Journal»), a făcut lumină asupra lucrurilor ce se petrec în Rusia, ear dorința unuia dintre ziarele străine, e: «Am dori», zice el, «ca la malurile acestui fluviu, obișnuit cu grozăvii, să se țină o conferință a Societății Națiunilor»: de pe pedestalul acestui pământ, prin suferință creștină și propovăduitor al păcii, să înfiereze nelegiuirea ce se petrece dincolo de mal...

Așa a vorbit străinătatea.

Din gura copilului, care în miez de noapte a trecut să ducă pâine părinților săi flămânzi, ne-am dat seamă, cu toții despre chinul amarnic îndurat de atâtea ființe nevinovate.

Copilul venise să ducă pâinea ca hrană a vieții pământești, — dar a venit să ducă și «pâinea vieții veșnice», raza luminii, părinților și fraților infometaji. —

Timpul ce-l petrecem acum, destinat cultivării virtuților, să ne ducă cu gândul la acești frați. Starea în care tânjesc cei aproape un milion de români de peste râu, prezentată poporului nostru, nu poate fi decât puternic motiv de încredere în Dumnezeu, de rugăciune pentru frați și de caritate pentru cei refugiați.

Acestor refugiați, rămași unii fără părinți, biserica le e mamă ocrotitoare, în primul rând.

Sfintele Paști

Sărbătoare care înviează sufletele, descoperindu-le orizonturi necunoscute, este fără îndoială: ziua învierii.

Sărbătoarea fusese întemeiată întâi de către poporul lui Israel în amintirea eliberării din sclăvia Egiptului. Cuvântul *Paști* înseamnă *eliberare*.

Noi, creștinii, sărbăm cu Învierea Domnului nostru Isus Hristos, eliberarea noastră de sub sclăvia morții prin strălucita-i Înviere.

Sânt aproape două mii de ani, de când Răscumpărătorul și-a revărsat lumina asupra lumii... prin Înviere.

Sânt aproape douăzeci de veacuri de când răsună de pe buzele creștinismului, an de an: *Hristos a înviat!*

Ce bogăție sufletească stă ascunsă în cuvintele străbune: *Hristos a înviat!*

Bucurie duloasă cuprinde sufletul

Prin suferință, ei au păstrat toată credința. Ear jertfa celor căzuți va fi prinosul unei reînvieri sufletești și dincolo de Nistru. Martiriul lor să fie prevestirea unei alte epoci.

Fă, Doamne, ca odată cu învierea Ta din morți, să învie și lumea de peste Nistru. Duhul Tău să se pogoare în sufletele lor și, împreună cu noi, să mărească slăvită Învierea Ta!

Vasile Coman.

Vechi drepturi

Constatarea averilor românești la posesoratele din Ardeal*

III (Articol final)

În termen de două luni, dela afișarea deciziei comisiei la ușa judecătoriei, or cine ar pretinde drepturi asupra acelui imobil, ca făcând parte din obște, fie că a fost sau nu prezent înaintea comisiei, are dreptul de a face apel în contra deciziei comisiei la tribunalul județului de care depinde judecătoria.

Femea măritată poate face apel, fără autorizația soțului; soțul poate face apel, fără mandat, pentru drepturile parafenale ale soției; reprezentanții legali ai minorilor și interzișilor, fără autorizarea consiliului de familie. Pentru cei puși în consiliu judiciar, pot face apel ei sau consilierul lor judiciar. Pentru minori și interziși are dreptul de a face apel, în termenul de mai sus, primarul comunei, notarul, preotul, învățătorul, procurorul tribunalului, minorul mai mare de 14 ani și or ce altă persoană.

În petiția de apel se va arăta numele obștei, domiciliul apelantului, acela al obștei, calitatea în care face apelul, numele și situația imobilului, data deciziei apelate, iar apelul va fi însoțit de o copie.

Tribunalul, îndată ce va primi un apel, va cere dosarul dela judecătoria.

Nu va fixa termenul la nici un apel, până când din dosarul judecătoriei nu va constata că a expirat termenul de apel. Atunci va forma un singur dosar pentru toate apelurile făcute contra deciziei comisiei, pe cari din oficiu le va declara conexe printr'un proces verbal și va fixa o singură zi de judecată. Pentru ziua

* A se vedea Nr. 25, 27.

la afirmația ca prin Învierea Domnului omul s'a liberat de blestemul păcatului, sub care zăcuse.

În somptuoasele palate, ca și în căsuțele celor desmoșteniți de soartă, tradiționalul *Hristos a înviat!* duce faima evenimentului întâmplat cândva pe pământ, făcând să i se răspundă cu deplină încredere: *Adevărat, a înviat!*

Mormântul deschis este o mină de comori cerești. Fără de Hristos, moartea-i înspăimântătoare. Dar cine cunoaște pe Isus, pe biruitoarea morții, pentru acela moartea și-a pierdut groaza: el poartă să adoarmă liniștit, ca întâiul martir al creștinismului, Arhidiaconul Stefan, sub loviturile pietrilor!

Cunoașteți voi pe viul Isus? Dacă, da: urmați-l. Pr. T.

Organizați Oastea Domnului

aceea se va scoate o singură citație pe numele obștei, care va servi de chemare la înfățișare, atât pentru apelanți, cât și pentru obște. Citația se va face după regulile prevăzute la art. 75 alin. 11. proc. civilă.

Dacă judecata se va amâna la ziua fixată pentru cauze legale, sau ar fi nevoie de cercetări locale ori expertize, totuși președintele tribunalului e dator a fixa termenele de înfățișare și a face ca toate lucrurile preparatorii să fie făcute la timp, pentru ca sentința tribunalului să fie pronunțată până la maximum trei luni socotite din ziua expirării termenului de apel, sub sancțiunea, în caz de abatere, de pedepse disciplinare.

Apelurile de asemenea natură se vor fixa chiar în zilele în care tribunalul, după regulamentul său, nu judecă apeluri: ele se vor cerceta cu precădere înaintea tuturor proceselor din acea zi și, dacă nu va termina într'o zi, se va continua fără întrerupere în zilele următoare până la terminare. Tribunalul va judeca cel puțin cu doi judecători. Ministerul public va pune concluziuni.

Tribunalul, apreciind toate titlurile prezentate și dovezile făcute, va pronunța sentința.

Sentința se va redacta de un judecător.

Sentința tribunalului e definitivă, dar cu drept de recurs în Casație în termen de 15 zile dela pronunțare, chiar în cazul când a fost dată în lipsă. Curtea de casație va judeca până într'o lună, cu precădere înaintea tuturor proceselor dela ordinea zilei. Recursul suspendă executarea.

Tribunalul, pe baza sentinței ce ar pronunța, va forma până în cinci zile dela pronunțare o nouă tabelă definitivă, care va cuprinde enunțările tabelei comisiei, și care se va semna de completul care a luat parte la judecată.

În procedura, prevăzută de lege, înaintea comisiei de ocol pentru constatarea drepturilor în compețința la posesoratele.

Țin să subliniez că procedura înaintea comisiei se face din oficiu, — membrii posesoriatului cari se adresează comisiei sânt scutiți de a plăti taxe sau cheluieli, întrucât potrivit ordonanței 8178/1931 a ministrului de domenii *plata cheltuielilor referitoare la dl'na și deplasarea comisiunilor impuse de art. 29 Cod. Silvic*, se face de ministerul de domenii și agriculturii, direcția silvică, pe baza actelor justificative ce se vor prezenta. Rezultă deci că ministerul de domenii, și prin aceasta a căutat să protejeze și încurajeze acțiunea membrilor în năzuința de a-și reclama și clarifica drepturile. —

Am făcut această expunere pentru a face cunoscute unele dispoziții care interesează pe preoții și învățătorii mai ales din regiunile săcuști pentru ca ei, la rândul lor, să știe să apere și ocrotească bunurile bisericilor, școalelor și credincioșilor, și astfel să pună baze solide economiei noastre și avuției naționale, ear credința noastră strămoșească să prindă puteri și mai mari.

Iosif Jivan
judecător-șef în Gherla,
județul Someș.

Tinerimea Creștină, revistă lunară condusă de prof. univ. Dr. H. Roventă și Pr. Dr. M. Bulacu, docent univ., a apărut de sărbători cu bogat material: articole, versuri, cronici și numeroase clișee. Abonamentul anual 70 Lei. Redacția: București (VI), strada Sf. Elefterie Nr. 15.

INFORMAȚIUNI

La praznicul prea luminat al Învierii Domnului nostru și Dătorului de viață Isus Hristos, adresăm cititorilor noștri creștinescul: *Hristos a înviat!*

Salariile preoțești. Aducem la cunoștință On. preoțimi că, la repetitele intervenții ale I. P. Sf. nostru mitropolit *Nicolae*, a sosit la cassa consistorială salarul abia pe luna Septembrie 1931. On. of. de cassă a și început a-l expedia prin mandat postal.

† **Aurel Isac.** În Cluj a încetat din viață, Vinerea trecută, bătrânul avocat și fruntaș al vieții publice, Aurel Isac, în etate de 86 ani. A fost unul din apărătorii celor acuzați în procesul memorandumului. În cursul lungii sale vieți s'a distins ca neînfricat luptător pentru drepturile poporului din care s'a ridicat. Odihnească în pace!

Primăria care emit monedă. În comuna Gheorgheni Ciuc, și mai de curând în municipiul Clujului, având în vedere lipsa de numerar pe piețele noastre, a început să se studieze problema emiterii unui fel de valută specială, reprezentată prin *bonuri*, garantate de comună, și care vor avea valoare numai pe teritoriul comunei emițătoare. Cu asemenea bonuri s'ar plăti, în parte, salariile funcționarilor și anumiți furnizori. Municipiul Clujului poate emite bonuri în valoare cam de 30 milioane. Ministerul de interne, căruia i s'au înaintat rapoarte spre aprobare, va hotărâ.

Clerul din Ucraina a trimis președintelui conferinței de dezarmare în Geneva o scrisoare, unde arată că guvernul sovietic al Rusiei prigonește cumplit biserica și pe slujitorii ei. Se constată totodată în scrisoarea clerului, că sovietele se trudes în fel și chip să resvrătească sufletele tineretului, pentru a-l pregăti în vederea viitorului război, pregătit de bolșevici împotriva Europei.

STIRI LOCALE

Se convoacă toți On. părinți, tutori și binefăcători din Circ. școlai primare de stat Nr. 1 băieți din Sibiu, la adunarea generală ce se va ținea *Duminică în 15 Mai a. c. ora 11 a. m. în sala festivă a școlai.* Dacă numărul cerut 1/2 din totalul membrilor nu va fi prezent la această întrunire, adunarea generală se va ținea în Duminică următoare (22 Mai ora 11 a. m.), cu aceeași ordine de zi, fără privire la numărul membrilor prezenți.

CARTI ȘI REVISTE

Anuarul VII al Liceului de stat «Gheorghe Lazăr» din Sibiu, 1930—1931, publicat de Dr. I. Bunea, director. Cuprinsul: Sărbătorirea dlui I. Iorga, cuvânt rostit de director la încheierea anului școlar; Făt-Frumos, poezie citită de autorul ei, prof. I. U. Soricu, în 8 Iunie, în sala liceului; Despre literatura documentară, de prof. Al. Dima; Date școlare. — Între momentele însemnate din viața liceului se amintește și terminarea și punerea în funcție a *internatului*, în care pot fi primiți peste 300 de elevi în condiții igienice ireproșabile. Se recomandă părinților, să-și trimită cu toată încrederea copiii în acest institut de bună educație, atât morală, cât și corporală. Taxele de întreținere, moderate de alt fel, vor fi cu timpul și mai mult reduse. Numărul elevilor regulați, a fost în acest an 518, între cari ortodocși 413.

Poșta redacției

«Comemorarea» dela 31 Martie. Prea târziu. «Spovedania». Poate în alt număr.

Banca agricolă și Cassă de economii s. a. Avrig, jud. Sibiu

Convocare

Domnii acționari ai Băncii agricole și Cassă de economii s. a. din Avrig, sunt invitați, în virtutea § 10 din statutele societății, la a

XXVIII-a adunare generală ordinară

care se va ține în Avrig, Sâmbătă în 14 Mai 1932, la ora 7 p. m., în edificiul băncii.

ORDINEA DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea adunării generale.
2. Raportul Consiliului de administrație, Bilanțul și Contul Profit și Pierdere pe 1931 și raportul Comitetului de cenzori.
3. Descărcarea Consiliului de administrație și a Comitetului de cenzori.
4. Distribuirea profitului net.
5. Fixarea marcelor de prezență.
6. Alegerea resp. întregirea Consiliului de administrație cu mandat pe trei ani.
7. Eventuale propuneri.

Domnii acționari, cari voesc a participa la adunarea generală în persoană sau prin plenipotențiați, conform § 13 din statute, sunt rugați a-și depune acțiunile și eventual plenipotențele cel mai târziu până în 13 Mai 1932 la cassa societății în Avrig sau la sucursala Sibiu.

Avrig, la 25 April 1932.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE.

Activa

Cassa	476.636—
Diverse și disponibil	604.751.73
Valute & Monete	5.825.25
Imprumuturi cambiale	3.984.727.50
Imprumuturi ipotecare	1.506.605.75
Imprumuturi pe obligațiuni	39.618.72
Imprumuturi pe gaj și Cont-Crt.	5.031.542.92
Realități	370.635—
Mobiliar	83.608—
Efecte	2.750—
Debitori transitori	163.495—
	12.270.195.87

Contul Bilanț la 31 Decembrie 1931

Pasiva

Capital	1.076.495—
Fond de rezervă	80.001—
Fond de pensuni	8.000—
Fond filantropic	9.039.87
Fond pt. creanțe dubioase	32.294—
Depuneri spre fructificare	10.982.408—
Dividendă	6.063—
Interese trans. anticip.	43.600—
Profit net	64.589—
Dotația fond. pt. creanțe dub.	32.294—
	12.270.195.87

Cheltuieli

Dobânzi după depuneri	656.944—
Spese generale	238.910.40
Impozite	214.202—
Dotația fond. dubioase	32.294—
Profit net	32.295—
	1.174.645.40

Contul Profit și Pierdere

Venite

Dobânzi	1.008.067—
Provizii	166.578.40
	1.174.645.40

Avrig, la 31 Decembrie 1931.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

ss. I. Schitea, președinte.
ss. V. Chialda.

ss. G. Grancea.

ss. I. David.

ss. Gh. Maxim.

ss. M. Stoica.

ss. A. Sfetea, expert-contabil.

CONSILIUL DE CENZORI:

Am revăzut conturile prezente și le-am aflat în ordine și consonanță cu registrele.

Avrig, la 25 Aprilie 1932.

ss. Grigore Chialda, președinte.

ss. Dr. Gh. Foica.

ss. N. Ursu.

ss. Gh. Mareș.

ss. N. C. Vasu.

Nr. 127/1932

[15] 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a din Băraști, protopopiatul Hațeg, se publică concurs din nou cu termen de 30 zile dela întâia publicare în „Telegraful Român”.

Venitele la acest post sânt:

1. Salar dela stat conform coalei B.
2. Sesia parohială 11 jugăre; 6 jug. fânaț sesie veche, iar 5 jug. arător sesia primită prin reforma agrară.
3. Una măsură (30 litri) porumb nesfărâmat de fiecare casă și
4. Stola obișnuită în tract.

Cererile de concurs cu actele necesare se vor înainta în termenul indicat oficiului protopopesc al Hațegului și candidați se vor prezenta în parohie spre a fi cunoscuți de credincioși.

Hațeg, 18 Februarie 1932.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu consiliul parohial.

Ieronim Ciocan
protopop.

Nr. 72/1932

[14] 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de cantor bisericesc în parohia ort. rom. Idiciu jud. Târnava Mică, publicăm concurs cu termen de 15 zile dela întâia apariție în acest ziar.

Venitele împreunate cu acest post sânt:

1. Două jug. sesiune cantorală, pământ bun arător.
2. Venitul stolar obișnuit în comună.
3. Una delniță de lemne.

Cei ce doresc să ocupe acest post, să înainteze cererile de concurs cu documentele necesare, în termenul scris mai sus, oficiului parohial Idiciu, având a se prezenta în biserică, pentru a-și arăta abilitatea în cântare și tipic.

Idiciu, la 1 April 1932.

Oficiul parohial în înțelegere cu consiliul parohial.

Iosif Gh. Roman,
paroh.

Spitalul de boli mintale, Sibiu

Nr. 867—1932.

(7) 2—2

Concurs

La spitalul de boli mintale Sibiu se caută un **șef bucătar** (bărbat) care să fie bine inițiat și la prepararea prăjiturilor.

Reflecții vor trebui să facă câteva zile fier de probă înainte de a-și înainta cererile.

Cererile se vor înainta la acest spital până la 10 Mai 1932, unde se pot vedea și condițiile de angajare.

Medic-primar, director superior,
inspector general sanitar:

Dr. Preda.

Administrator:
Moșoiu.

Nr. 129/1932

[17] 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa treia Jieț-Popi, protopresbiteratul Jiu, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima lui apariție în „Telegraful Român”.

Venitele împreunate cu postul de paroh în parohia Jieț-Popi sânt:

1. Adăul obișnuit în tract, după fiecare fum.
2. Trei stâncini de lemne de foc, transportați la locuința parohului.
3. Stola.

Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare, se vor înainta oficiului protopopesc ort. rom. Jiu, în Petroșani, în răstimpul fixat. Concurenții, după prealabila învoire a protopopului, se vor prezenta într-una din cele două biserici ale parohiei pentru a cânta, predica, servi și a face cunoștință cu enoriașii.

Oficiul protopopesc ort. rom. Jiu în înțelegere cu consiliul parohial din Jieț-Popi.

Petroșani, 11 Martie 1932.

Ion Duma,
protopop.

Anunțuri și publicații se primesc cu prețuri cumpătate, la administrația ziarului:

Telegraful Român

Nr. 107/932.

(13) 3—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de șef de serviciu clasa III, la Consistorul mitropolitan se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima publicare.

Retribuțiunile împreunate cu acest post sânt cele prevăzute în bugetul de cheltuieli ale statului.

Dela concurenți se cere să aibă pregătire teologică.

Sibiu, 12 April 1932.

Consiliul mitropolitan

A APĂRUT

BISERICA IMPOTRIVA CONCORDATULUI

Declarațiunea Episcopatului ortodox român prezentată la discuția pentru ratificarea Concordatului, în ședința dela 23 Mai 1929, a senatului român de

Dr. NICOLAE BĂLAN
Arhiepiscop și Mitropolit

Prețul Lei 30— + spese Lei 5—. Se poate comanda dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu, trimițând prețul prin mandat poștal.

La Librăria Arhidiecezană din Sibiu, se află de vânzare

Introducerea în sfintele cărți ale Testamentului nou

de
Arhipresbiterul-Mitrofor
Dr. VASILE GHEORGHIU
profesor titular al studiului biblic și al exegezei T. N. la facultatea de teologie din Chișinău
Prețul Lei 480—, plus spese postale Lei 20—

Citiți MEMORIILE Arhiepiscopului și Mitropolitului Andrei Șaguna

Au apărut într'un frumos volum, de 112 pagini, cu ilustrațiuni. Cartea cuprinde însemnările lui Șaguna despre fapte și întâmplări momentuoase din viața sa. Se află la Librăria Arhidiecezană în Sibiu
Prețul: 25 Lei

În editura Comisiunii administrative a Tipografiei arhidiecezane a apărut și se află de vânzare la Librăria arhidiecezană din Sibiu:

HRISTU ANDRUTSOS

profesor la facultatea de teologie din Atena

DOGMATICA

bisericii ortodoxe răsăritene

Traducere autorizată

de

Dr. DUMITRU STANILAOE

profesor la Academia teologică „Andreiană”

Prețul Lei 300—, plus spese poștale Lei 20—

Librăriilor și direcțiunilor institutelor teologice pentru comande de cel puțin 10 exemplare li se dă 20% rabat.

În editura Comisiunii administrative a Tipografiei arhidiecezane a apărut și se află de vânzare la Librăria arhidiecezană din Sibiu:

Istoria Desrobirii Religioase a Românilor din Ardeal în secolul XVIII

de

SILVIU DRAGOMIR

profesor universitar, membru al Academiei Române

Vol. II

cu 75 documente anexate.

Prețul Lei 400, plus spese de poștă Lei 20.
Volumul I costă Lei 200

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.